

Ketelbinkie

Toen wij van Rotterdam vertrokken met de “Edam” een ouwe schuit,
Met kakkerlakken in de midscheeps en rattennesten in ’t vooruit.
Toen hadden we een kleine jongen als “ketelbink” bij ons aan boord,
Die voor de eerste keer naar zee ging en nooit van haaien had gehoord.

Refrein:

**Die van zijn moeder op de kade wat schuchter lachend afscheid nam
Omdat hij haar niet durfde zoenen, die straatjongen uit Rotterdam.**

Hij werd gescholden door de stokers, omdat hij van de eerste dag
Toen wij maar net de pier uit waren al zeeziek in het “focsle” lag
En met jenever en citroenen werd hij weer op de been gebracht,
Want zieke zeelui zijn nadelig en brengen schade aan de vracht.

Refrein:

**Als ie dan sjouwend met z’n ketels van de kombuis naar voren
kwam,
Dan was het net een brokkie wanhoop, die straatjongen uit
Rotterdam.**

Wanneer hij ’s avonds in z’n kooi lag en na z’n sjouwen eind’lijk sliep,
Dan schold de man, die wacht-te-kooi had, omdat ie om zijn moeder riep
Toen is ie op een mooie morgen ’t was in de Stille Oceaan,
Terwijl ze brulden om hun koffie niet van zijn kooigoed opgestaan.

Refrein:

**En toen de stuurman met kinine en wonderolie bij hem kwam,
Vroeg hij een voorschot op zijn gage, voor ’t ouwe mens in
Rotterdam.**

In zeildoek en met roosterbaren werd hij die dag op ’t luik gezet;
De kapitein lichtte zijn petje en sprak met grogstem een gebed
En met een een-twee-drie-in-godsnaam ging ’t ketelbinkie overboord;
Die ’t ouwetje niet durfde zoenen, omdat dat niet bij zeelui hoort.

Refrein:

**De man een extra mokkie schoot-an en ’t ouwe mens een telegram,
Dat was het einde van een ‘zeeman’, die straatjongen uit Rotterdam.**